

مدال‌هایی که به تاریخ پیوست، دستان خالی ورزش اردبیل در المپیک توکیو

68 روز دیگر بازی‌های المپیک 2020 در توکیو برگزار می‌شود. با توجه به شیوع بیماری کووید19 و درگیری همه کشورهای جهان با ویروس کرونا هر لحظه باید انتظار دریافت خبر جدید از این رویداد بزرگ ورزشی دنیا بود. همه دوستان ورزش علاقه‌مندند که با درایت برگزارکنندگان و با رعایت پروتکل‌های بهداشتی این رویداد در روز موعود افتتاح و به طور مطلوب تا آخرین روز ادامه داشته باشد.

بر اساس اعلام کمیته ملی المپیک تاکنون اعزام 60 ورزشکار ایرانی به این رقابت‌ها قطعی شده است و انتظار می‌رود تا وقت مقرر تعداد دیگری نیز جواز حضور در المپیک را به دست آورند.

در المپیک 2016 ریو، کاروان جمهوری اسلامی ایران متشکل از 63 ورزشکار از 19 استان کشور بود. در این رقابت‌ها استان‌های اردبیل، خراسان شمالی، سمنان، سیستان و بلوچستان، قم، کردستان، کهگیلویه و بویر احمد، گیلان، مرکزی، هرمزگان و یزد فاقد ورزشکار اعزامی بودند.

در المپیک 2012 دو ورزشگاه اردبیلی عضو تیم ملی وزنه‌برداری یک مدال طلا و یک مدال نقره به دست آوردند. بعد از لندن کفگیر ورزش اردبیل به ته دیگ خورده و در دو المپیک ریو و توکیو، استان اردبیل با دستانی خالی به آینده چشم دوخته است.

اردبیل در تاریخ المپیک‌های برگزار شده سه مدال طلا و یک مدال نقره تصاحب کرده است. تمامی این مدال‌ها در رشته وزنه‌برداری نصیب ورزش منطقه شده است. حسین رضازاده دو مدال طلا در المپیک‌های آتن و سیدنی و سعید محمدپور مدال طلای المپیک 2012 لندن و سجاد انوشیروانی نیز مدال نقره 2012 را به دست آورده‌اند.

ورزش اردبیل با ادعاهای زیاد و آمارهای خیری‌کننده وقتی در بالاترین سطح رقابت‌های ورزشی نمی‌تواند نماینده‌ای داشته باشد آیا با علامت سؤال بزرگی روبرو نمی‌شود؟

هنوز از یادها نرفته است که موفقیت ورزشکاران وزنه بردار اردبیل در صحنه المپیک چه شور و حالی را در بین مردم و جوانان و نوجوانان منطقه ایجاد می‌کرد و چگونه از فردای رقابت‌ها بر میزان استقبال نوجوانان و جوانان از این رشته ورزشی افزوده می‌شد پس چرا و چگونه وزنه‌برداری استان در تربیت جوانان و پرورش پشتوانه‌های مقتدر برای قهرمانان و بزرگان وزنه‌برداری دنیا موفق عمل نکردند و چرا دوره سکوت و عدم موفقیت بر آن سایه افکنده است؟

در 9 سال گذشته و به خصوص بعد از المپیک لندن و ریو، جلسات مختلف برگزار شد و مصاحبه‌های متعدد انجام پذیرفت و دست اندرکاران ورزش از برنامه‌ریزی برای به دست آوردن جایگاه استان در المپیک خبر دادند. متأسفانه المپیک ریو و به خصوص المپیک توکیو و معرفی نفرات اعزامی به آن نشان داد که در سال‌های اخیر هر حرفی که در این ارتباط زده شده شعاری بیش نبوده است.

نتایج به دست آمده در المپیادهای برگزار شده و شکست و ناکامی ورزشکاران و تیم‌های ورزشی استان بر واقعیت‌های ورزش تأکید می‌کرد اما سعی می‌شد با دلایل پیش پا افتاده و من درآوردی، وضعیت موجود توجیه گردد و وعده موفقیت در سال‌های آینده داده شود.

وقتی در المپیاد استعدادهای ورزشی سال 97 ناکامی ورزش استان در معرض دید همه قرار گرفت و رده‌های پائین جدول سطح پراکندگی شناسایی استعدادهای برتر ورزش کشور به استان اردبیل اختصاص یافت، فاصله میان حرف تا عمل در ورزش اردبیل مشخص گردید و چهره واقعی ورزش و شعاردهندگان در هیئت‌های ورزشی برای همه علاقه‌مندان روشن شد.

بارها گفته شده که در ورزش نتایج به دست آمده در میادین رقابت می‌تواند میزان موفقیت و یا عدم موفقیت در این عرصه را مشخص بکند. آمارهای ساختگی و دم از پیشرفت و توسعه زدن، ملاکی برای اثبات کارایی و برآیند فعالیت‌های انجام یافته در هیئت‌های ورزشی نبوده و نخواهد بود.

ورزش اردبیل وقتی می‌تواند ادعای موفقیت، پیشرفت و توسعه داشته باشد که بتواند تعداد قابل توجهی ملی پوش در رشته‌های مختلف داشته باشد. هیئت‌های ورزشی موقعی مدعی برتری در کشور خواهند شد که قادر به کسب نتایج در میادین مختلف و بالا رفتن ورزشکارانش از سکوهای قهرمانی باشند. ورزشی که از سال 2012 تاکنون نتواند یک

ورزشکار در قالب تیم‌های اعزامی به المپیک داشته باشد بر کدام ویژگی باید افتخار نماید.

وقتی در بهمن ماه سال 97 نتایج به دست آمده در المپیاد زیر 16 سال نگرانی هرچه بیشتر جامعه ورزش اردبیل را موجب شد با تشکیل جلسات مختلف خبر از بررسی علل ناکامی‌ها دادند ولی تاکنون کسی از خروجی آن جلسات و راهکارهای ارائه شده و عمل به آن‌ها خبری نداده است. آیا با این گونه رفتارها باید همچنان حضور ورزشکاران اردبیلی در جمع اعزامی‌های المپیک را خواستار شد؟

با وضعیتی که ورزش اردبیل با آن روبروست باید اعتراف کرد که مدال‌های به دست آمده توسط ورزشکاران استان در المپیک‌ها به تاریخ پیوسته و تکرار آن‌ها به این زودی‌ها امکانپذیر نخواهد بود.

ورزش اردبیل برای دست یافتن به موقعیت‌های مناسب نیاز به برنامه‌ریزی و اقدام مناسب و خدمت بی‌منت دارد. تا زمانی که مسئولین و دست‌اندرکاران هیئت‌های ورزشی پشتوانه‌سازی را از اهداف اصلی قلمداد نکنند و با برنامه‌های کوتاه مدت و دراز مدت نقشه راه آینده رشته‌ها را مشخص ننمایند، شعار و عوام فریبی را از کارهای روزمره حذف نکنند، دل به روزمرگی‌ها نبندند و امور هیئت را به اهلشان نسپارند امکان تغییر در روند آن غیر ممکن خواهد شد.

استانی که ورزشکارانش در سال‌های نه چندان دور پیام آور شادی، افتخار، سربلندی و سرافرازی برای ایران اسلامی بودند این روزها قادر به معرفی یک نفر در جمع 60 نفر منتخب اعزامی به المپیک نمی‌باشد و متأسفانه در این وضعیت، هستند افرادی که رشته‌های ورزشی تحت مدیریت خود را سرآمد، تأثیرگذار، افتخارآفرین، بمرقیب و دارای جایگاه در سطح کشور میدانند. به این قبیل افراد باید تندیس و مدال قهرمانی عرصه شعار، آمارهای ساختگی و خودمحوری اعطا نمود.